

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

598

Sven Magnus Lindberg

Ämne

(14 52)

Om Magnus Lindber, Åmal, Kyrklands.

Det var en gång en
man, som hade tre söner, och det var på
den tiden, när önskuinjarna gingo i fullbordan.
De två önskade var sin spräckade pengapung,
som aldrig skulle bli ^{tom} (timp). Den tredje önska-
de sig en så pass stor fick, så att det inte
skulle finnas maken. Han gick och passade
sina bröder, som hade någonting. Men som
de rent skändes för den tredje därhemma,
gav de sig ut och rusa.

De fick spörja om ett land,
där en drottning regerade. Där fick man
uniformer och titlar, men man måste kastura
sig, för drottningen tålde inget sant.

(148 M)

Bröderna togo in på en gästvärdgård och fick de finaste rum. Men den yngsta fick gå och schaska och gysla ute med hästarna. Då kom fröken på stället ut och frågade varför han gick så ensam. Hon fristod dock, att han var en bra karl, och så fick han ligga i hennes säng. Hon blev förtjust i honom och ville han skulle stanna, men han ville följa med sina bröder och se hur resan skulle sluta. Hon skänkte honom en duk, när han för, och den var så att mat kom fram, om man breddade ut den på marken.

Så kom herrarna ut i en öken och det blev farligt, eftersom där ingen mat fanns. Då breddade han ut sin duk.

Men i nästa gästgivargård, var bröderna
de fina igen. Där gick det på samma
sätt. Fröken ville han skulle
stanna där, men han ville följa sina
bröder och se, hur resan slutade.
Då skänkte hon honom en fiol, som var
sådan, att när man spelade på den,
kom allt att dansa. Så det blev allt
dans.

I tredje gästgivargården fick
han en väls, det var väl en kräsväl fristad,
och när han stack välsen i tyg, fick han
så många fina kläder han ville.

De kom fram till dröts-
ningen. De två älska ble ställda in för
att kastras. Men den tredje kunde

och då blev han ställd i häkte på
en ö i havet med andra kvasinuar. 598

Det rodde de med mat till dem.

Första dan stenade de ner båten; de
hade mat gjälor. Det kom för drott-
ningens öron! Han ville em. inte lämna
huden för nyt pris, blott på ett villkor:
att han fick ligga i samma rum som hon
en natt. Men där var så fullt av vakter
och sablar och pistoler, att han inte fick nå
nytt. Sen fick han tillbaka till häktet.

Därefter hade de inte tid
att äta, ty de bara dansade. Drottningen
ville ha fiolen. Han satte som villkor att
ligga i samma säng som hon. Men där var
så fullt av vakter, så han fick knappt
roa på sig, ändå mindre henne.

Näste gånge var de finklädda.

Då satte han som villkor för drötningen
att för målen, att slå sönder tre hassel-
nötter med knken på buken på henne.
Hon gick in på det och låg där med öv-
runnet knij ögonen. Den första nöten
gick bra; den knäckte han. Den andra
lite sä, fast det sades väl på magen.
Men den tredje slant undan och gick
var i hålet. Hon efter och stötte och
knäckte den med. Då blev hon så frö-
tust, att hon inte ville släppa knu.
Hufingen är det väl logu, ell.
va längesen.

0
Ostenström

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

6

598

Det var studenter fr. Nysala
som var ute för att plocka blommor.

De kom till ett enfaldigt bonnfolk,
Sär keningen blev intrasslad av dem.

"Om vi hade varit oss redit åt, hade
vi kanske haft en sån här arving."

Rika var de. De hade en präktig
tjurkalv, och de skickade de med till N- a
för att göra student av honom.

När det gått en tid, skickade
de brev till gulben: "Tjurkalven hade
läst en hel del redan och hade
präktigt logi." Gulben fick skicka
av de ena summorna efter den andra.

Det gick åt så många pengar, att bonnen
fick börja driva in sina jordningar. Prästen
fick reda på det och frågade om orsaken.

Han förmånade dem. Det kom ytterligare
ett brev fr. U-a efter pengar. Nu fattades
det bara en grad, så var även Örnstierne
borgmästare i U-a (så hette han i U-a
vid den tiden).

Bonnen fr. in te U-a och
kom in på rådstuan och sa' till O-a:
"Ja ska hjälpa fr. din mor. Hon mjötkar inte
något mer nu, men vi ha spart henne
fr. din räknin." Karlen blev utspasad
fristås, men litet efter gav sig karingen
iväg, och hon tog böttera med sig.
"Är detta O-a?" frågade hon. Sen pratade

∞ hon vidare på samma sätt. Hon levde
ännu osv. Ökustimen blev rasande.

598

Men kungen för utom dörren efter
båtten. "Känner du inte igen mig,
så känner du väl båtten igen."

Slut
—
↙

9 Pristen hade tionde; han skulle
ha var tionde kalv, var tionde gris osv. 598

Pristen hade ett slagfräst och en
aplagård utanför. Så sa' han: Västegä
och steg fram till frästet. Luta er ut.

Sen slog han ner slagfrästet, och pigorna
satt där med händerna och överkroppen
utom, och han kunde göra med dem, vad
han ville. Så var det en pige, som
ville tulla till honom. Hon gav sig iväg
dit med den tionde kalven, som hon
lät vara i frästen. Hon kom in
i hans rum. Han ville ha fram henne
till frästet och sa': Västegä, se här är
pärn. - Hon: Nä, jag tar inga;

9 1/2.

Han får ta själv. Han gjorde så, och
hon släppte ner frusket. Hon släppte
in kalven, och eftersom prästen bara
hade rocken på sig, började kalven pratta
i snorren. Pojken kom in i rummet,
och när han fick se synen, sprang
han in och skrek till sin mor.

"Mamma, pappa har
fått en kalv i natt."

Knepig Smälänning

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

11

Det var en gång en smälänning,
som var gäendes nere i Skåne. Han fick
9/ låna hus, men grunmade ut ett
skälurstycke till sist. Han pratade
sig in hos en dräng på ett ställe.

Där fanns en stallbagge, som var stygg
te' ä' släss. Han sa' te drängen, att om
han fick va' där, skulle han slakta baggen.
Jaha, så ble' han motbagen, när han
kunde bjä' på kött, och det koktes och
staktes. Bonnen bjöd på brännvin.

Pigan skulle få skinn^{ullen}et, om hon klippte
baggen. Från i huset ville ha skinn^{ullen}et.

Efter flera dagar skulle bonnen
följa honom på väg. "Nu ska' du få veta
nått, sa' smälänningen. "När du kommer

598

Hem ska du se barsk ut och säga:'

598

Möet var jag ä mer far jag veta."

Bonnen gjorde så, och hans fru sa:

Jag kan aldrig ta, att smäta minnen
talat om att han låg hos mig en natt.

Pigan likadant: Drängen: Jag kan

aldrig tv, han talte om

att det var en bygge vi

kalasat på

En man satte sig på Kristian-
stads torz för att sälja havssand som loppe-
pulver. En flicka gick en tvärlina och
kajade för. När hon kom hem frågde
modern: Tack du inga pengar tillaks?
Och fick du ingen bruksanvisning. — Nå-
bevar.
Flickan gick tillbaks och frågde efter
bruksanvisning. — "Ta dom i ena bak-
knet, så gäpa de. Stoppa sen ner ett
ett. två kom, och berose mig om de inte
sprickas.

En jätte hette Møre och en annan
hette Helge. De blev i allvance med
ett fruntimmer. Hon kunde inte ha
mer än en. Den som först blev färdig
med att gräva skulle få ena. Det
är nästan omöjligt, att mörödalen
grävs själv.

Blenda var slug. En krigare fick sova i
knät på var kvinna. De hade rakknivar
och på ett tecken, skär de av var sin hals.
Sen dess ha sex fjärl arva lika med bröder.
Det var på Skäjsalvön baden vid Grimsbo.